

FRANCESCA
GIBBONS

Illustraties van CHRIS RIDDELL

EEN
KLOK
VAN
STERREN

HET BESTE KONINKRIJK

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Francesca Gibbons

Oorspronkelijke titel: *A Clock of Stars: The Greatest Kingdom*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: © 2022 HarperCollins Publishers Ltd

Omslagillustraties: © 2022 Chris Riddell

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties: © 2022 Chris Riddell

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: Scandbook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1306 0

ISBN 978 94 027 6903 6 (e-book)

NUR 283

Eerste druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

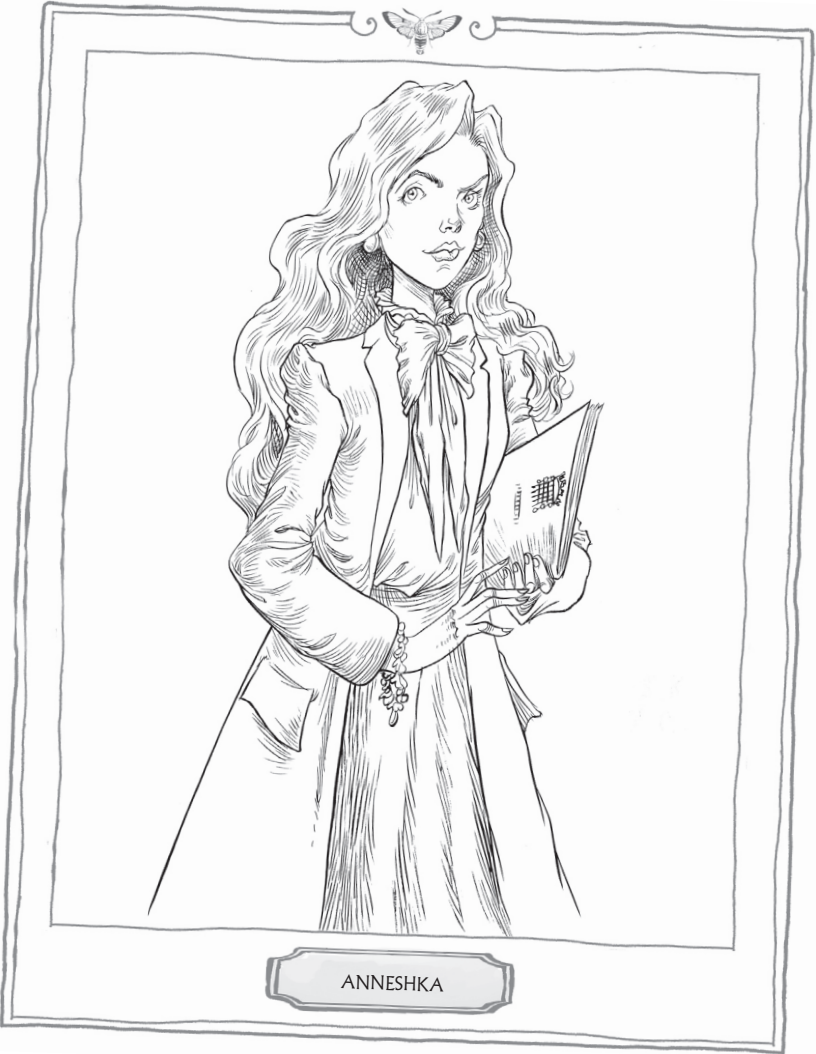
Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De personages

IMOGEN EN MARIE

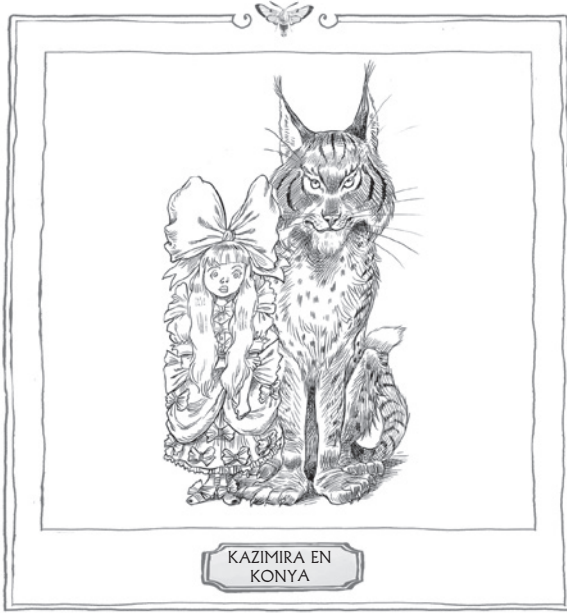
ANNESHKA

SAMO

MIRO

KAZIMIRA EN
KONYA

LOFKINYE

OCHI

OPPERBIBLIOTHECARIS
OTAKAR

OPPERMAGIËR
BOHOOSH

KONINGIN NELA EN
KONINGIN OLGA

PROLOOG

Hoog boven in zijn boomhuis drukte Andel een metalen veer tussen zijn vingers in elkaar. Hij maakte een opwindbaar stuk speelgoed, en het moest perfect worden.

De ruimte waarin hij werkte, was een kruising tussen de werkplaats van een timmerman en die van een goochelaar. Overal slingerden stukken hout en gewichten, er was gereedschap in allerlei soorten en maten, vloeistoffen borrelden en hier en daar schitterde een edelsteen.

Omringd door ruisende bladeren en roddelende eekhoorns boog Andel zich nog wat dieper over zijn werkstuk. Als je een kikker levens-echte sprongen wilde laten maken, moest alles precies goed zijn afgesteld.

Er kraakte iets op de trap. Andel keek op; hij verwachtte geen bezoek... Als die vrouw van het boomhuis bij het meer nu alweer om zo'n zingende speeldoois kwam vragen, dan zou hij zich moeten verstoppen.

Maar het waren snelle voetstappen. Misschien kwam zijn dochter Daneetsa hem ophalen. Ze plaagde hem graag, en volgens haar ging hij alleen naar zijn werkplaats om daar verder te slapen.

Nou, plagen kon hij net zo goed als zij. Hij rende naar zijn schaapsleren leunstoel, liet zich erin vallen en probeerde niet te grijnzen.

Het gekraak op de trap werd luider. Daneetsa was bijna boven.

Andel sloot zijn oog en deed net of hij snurkte. Hij verheugde zich enorm op de reactie van zijn dochter.

De zingende lijster viel stil. Andel hoorde voetstappen op het balkon. Ze kwamen op de deur af en waren zwaarder dan hij had verwacht.

Hij deed zijn oog een piepklein stukje open. Er stond een gestalte in de

deuropening. Het was niet Daneetsa, maar een man. Geschrokken keek hij op.

‘Eh... hallo?’ zei hij vragend.

De man stapte de werkplaats binnen. Hij was niet bijzonder groot, maar erg sterk; dat zag je aan de manier waarop hij zich bewoog. Zijn hoofd was kaalgeschoren en hij had zijn baard in een punt geknipt. Andel voelde zich verschrompelen toen de man zijn kille blik op hem richtte.

Er was toch geen reden om bang te zijn? Het feit dat die man aan het einde van de dag was gekomen, wilde nog niet zeggen dat hij kwaad in de zin had. Alleen omdat hij een zwaard en twee dolken bij zich had...

Andel probeerde te bedenken waar hij zijn mes had gelaten.

‘Ik ben Andel,’ zei hij, terwijl hij overeind kwam. ‘Ze noemen me de klokkenmaker, al maak ik ook andere mechanieken. Ben je op zoek naar iets in het bijzonder?’

De man veegde met een zwaai van zijn hand de houtkrullen van de werktafel en legde een pakje op de plek die hij had vrijgemaakt.

Er was iets in het gezicht van de man dat Andel niet beviel. Een spotte uitdrukking die hem deed denken aan de mannen die hem zijn oog hadden afgepakt.

Hij begon boos te worden. En bang.

Je zou toch denken dat hij daar onderhand wel overheen was. ‘Wat wil je?’ snauwde hij.

Eindelijk begon de man te praten, alsof hij had gewacht tot Andel bang genoeg was. ‘Opdracht,’ gromde hij.

Aha... Dus toch een klant. Andel liet zijn adem ontsnappen. ‘Ik heb een flinke wachtlijst,’ zei hij. ‘Je kunt je adres achterlaten, dan laat ik het weten als ik een gaatje heb.’

De man vouwde het pakketje op het werkblad open en onthulde een glanzend zwart boek. De kaft was verschroeid, alsof het uit een brand was gered, maar de titel was nog leesbaar: *Het boek der gevleugelde dingen*.

De man sloeg het boek open. Het bleek over motten te gaan. Ze waren tot in de kleinste, meest verfijnde details nagetekend. Zonder het te merken boog Andel wat verder voorover. De man bleef ondertussen de bladzijden omslaan.

Wacht. Die insecten waren niet getekend. Het waren echte dode motten, geplet als bloemen in een pers. Andel onderdrukte een rilling.

De man stopte bij een bladzijde met een zilvergrijze mot. Hij brak de rug van het boek en duwde het naar Andel toe. *Mezi Mûra*, stond er in kleine kriebelletertjes. De naam kwam Andel bekend voor, al had hij deze mot nooit eerder gezien. Het diertje had enorme voelsprietten en een fluweelzacht lijfje.

‘Mooi hoor.’ Hij kwam overeind en keek de vreemdeling aan. ‘Wat houdt die opdracht precies in?’

‘Een mot,’ zei de man. ‘Deze.’ Hij tikte met zijn vinger op de bladzijde.

Andel dacht na over het verzoek. Hij hield van priegelwerk, en de mot was inderdaad prachtig. Het zou een fantastische uitdaging zijn om iets te maken wat kon vliegen...

Maar wat moest die kerel met een mot? Hij leek hem niet het type voor speelgoed.

‘Moet precies hetzelfde zijn,’ zei de vreemdeling. Hij haalde een beurs uit zijn zak en legde die met een klap op het werkblad.

Andel hoorde voetstappen in het bos beneden. Lichte stapjes, snelle voeten. Daneetsa. Hij wist niet goed waarom, maar hij wilde niet dat zijn dochter deze man zou tegenkomen.

‘Ik doe het!’ riep hij. Hij zetten zijn bedenkingen opzij; het ging hem niks aan wat die man met de mechanische mot wilde doen. Het kon vast geen kwaad.

‘Eén maand.’ De vreemdeling liep met grote passen het boomhuis uit. ‘Je hebt één maand om de mot te maken.’

HOOFDSTUK 1

Imogen liep op blote voeten over de koude tegels in de keuken. Ze rekte zich uit om bij de koektrommel te kunnen en haalde er een handje chocoladekoekjes uit. Eén in haar mond, en twee in de zak van haar pyjama.

Kraak, knars, kraak. Goed spul.

Ze was dol op zondagochtenden. Mam sliep uit, en tot Marie wakker werd, had Imogen de computer voor zichzelf. Lekker in haar eentje, en alle tijd voor Cosmic Defenders en koekjes.

Naast de gootsteen lag een mannetrui. Hij was achteloos op het aanrecht gegooid, alsof hij daar hoorde... en dat was ook zo. Mark was vorige maand bij hen komen wonen, en zijn spullen lagen door het hele huis verspreid.

Imogen had besloten dat ze geen bezwaar had tegen de extra jas, de extra sleutels en Marks grote piepende schoenen. Het was fijn om te weten dat hij vanaf nu bij het interieur hoorde. Zoals een bankstel, een tapijt of een vader.

Ze pakte de trui en liet hem over haar hoofd glijden. De mouwen kwamen tot aan haar knieën, en de wol rook naar koffie. Er was nog een geur, iets rokerigs, alsof Mark bij een kampvuur had gezeten.

Ze vroeg zich af of haar echte vader ook zo rook, maar ze zette die gedachte snel van zich af.

Haar blik gleed over Maries tekeningen, die naast mams lijstjes op de koelkast hingen. Alledaagse en magische dingen hingen dwars door elkaar; riviermeerminnen, brood en bleekmiddel. Imogen pakte een potlood en schreef 'koekjes' op de boodschappenlijst.

Ze haalde er nog eentje uit haar zak en at het op, langzamer deze keer, om volop te genieten van de zachte chocoladevulling in het midden. Er

waren een paar maanden verstreken sinds ze was teruggekeerd uit de wereld achter de deur in de boom, maar het nieuwtje om weer thuis te zijn was er nog niet af.

Ze genoot van de geruststellende geluiden van het huis. Het vage ruisen van het water in de leidingen, de zacht zoemende koelkast. Het zou niet lang meer duren tot Mog de kat zou komen miauwen tot hij eten kreeg. Ze moest nog even profiteren van de rust.

Imogen ging aan de keukentafel zitten en pakte de laptop. Mam vond het goed dat ze Cosmic Defenders speelde, zolang ze het geluid maar uit liet. Het scherm sprong aan toen ze de muis over de muismat schoof. Ze kon niet wachten om in haar favoriete game te duiken.

Mam had waarschijnlijk het nieuws zitten lezen voor ze naar bed ging, want er stond nog een venster open. Imogen wilde het net sluiten toen haar oog op het plaatje bovenaan de pagina viel.

Het was een foto van de premier. Hij stapte naar buiten uit zijn huis en maakte een verslagen indruk, een beetje ingezakt, als een stofzuigerzak. Imogen hield haar hoofd scheef. Misschien was het minder leuk om premier te zijn dan hij van tevoren had gedacht.

Alles op de foto was in beweging. Elkaar verdringende microfoons, onscherpe politie-uniformen. Alleen de vrouw bovenaan de trap stond stil. Ze keek recht in de camera, alsof ze had geweten dat dit moment zou komen en ze er al sinds haar geboorte klaar voor was.

Imogen herkende haar direct.

Dat blonde haar.

Die ogen, blauw als viooltjes.

Imogen knipperde tegen het licht van de laptop. Ze sloeg het scherm met een klap dicht en schoot naar achteren. De keukenkast drukte tegen haar ruggengraat en ze hoorde haar hart bonzen in haar oren. Dat is... Ze is het!

Anneshka.

Maar Anneshka kon niet in deze wereld zijn. Dat was onmogelijk!

Dit moest een dubbelganger zijn... of een of andere Photoshop-grap.

Imogen probeerde weer rustig te worden. Ze pakte de laptop, duwde hem open en wachtte tot het scherm weer tot leven was gekomen.

Het nieuwsbericht stond er nog. Ze las de kop:

Nieuw plan krijgt groen licht

Daarna bekeek ze de foto wat beter. Het lichaam van de vrouw bleef half verborgen achter dat van de premier, die wegrende voor de camera's, zo snel zijn ongemakkelijke maatpak dat toeliet.

De vrouw had blijkbaar helemaal geen haast. Ze droeg haar lange haar uit haar gezicht, en zelfs haar make-up was helemaal van deze wereld: dunne, schuin omhooglopende lijntjes om de buitenste randen van haar ogen.

Er speelde een vaag glimlachje om haar lippen. Het was alsof ze met haar priemende blik dwars door het scherm heen de keuken in kon kijken.

Als dat Annesha Mazanar niet was, dan was chocolade niet zoet. Wat moest ze met de premier? Wat was dat voor geklets over een 'plan'?

Imogen zette de koektrommel op de keukentafel en stak nog een chocoladekoekje in haar mond. Ze was zo in de ban van het artikel dat ze niet eens merkte dat er kruimels op de laptop vielen.

Annabelle Clifford-Marbles heeft zich jarenlang gewijd aan het redden van weesjes in verre landen, maar vandaag lanceert ze een nieuw bedrijf in het Verenigd Koninkrijk. Ze kan rekenen op steun van –

'Imogen?' Mam stond in de deuropening van de keuken. 'Alles goed?'

Imogen keek op van de laptop en staarde naar haar moeder, die haar ochtendjas dichtknoopte rond haar middel. Mam wachtte met opgetrokken wenkbrauwen tot Imogen iets zou zeggen.

'Ik ken die vrouw uit het nieuws,' fluisterde Imogen. Haar keel was kurkdroog van de koekkruimels. 'Zij heeft Marie ontvoerd.'

HOOFDSTUK 2

Voor Imogen haar zin helemaal af kon maken, was mam al in actie gekomen. Ze rende naar de telefoon en belde oma. 'Ja, je moet hierheen komen,' zei ze. 'Hier kun je ook theedrinken.'

Daarna vloog ze naar boven, haar ochtendjas wapperend om haar benen. 'Mark!' riep ze toen ze halverwege was.

Imogen bleef alleen achter in de keuken, met een draaiërig gevoel in haar maag. Annesska Mazanar was hier... In Engeland...

Alles had zo kalm en zonnig geleken, maar nu was er een schaduw over de ochtend gevallen.

Mark denderde de trap af, met een serieus gezicht en opgedroogde tandpasta op zijn T-shirt. Hij legde zijn grote hand op Imogens schouder. 'Kunnen we... Weet je zeker dat zij het is?'

Imogen knikte.

Marie kwam wat langzamer de trap af. Haar haar zat in de war en haar ogen waren heel groot. Hoezeer Imogen ook haar best deed om iets te bedenken wat haar kleine zusje gerust zou stellen, de troostende woorden wilden maar niet komen.

Even dwaalden Imogens gedachten af naar de voorspelling waarmee het allemaal was begonnen. Annesska was voorbestemd om te heersen over het beste koninkrijk. Dat had de klok van sterren gezegd.

De klok had ook een figuurtje in een regenjas laten zien, een figuurtje dat sprekend leek op Marie. Sinds dat moment was Annesska ervan overtuigd dat Marie haar zou helpen om koningin te worden.

'Het komt wel goed, lieverd,' fluisterde mam. Ze drukte Marie beschermend tegen zich aan. 'Ik ben bij je. Bij mij ben je veilig.'

Imogen was daar niet zo zeker van. Ze was niet vergeten wat Ochi, de woudheks, haar had verteld: ‘Het kind is onderdeel van Annesska’s voor-spelling. Hun lot is verweven.’

Het geluid van piepende banden gaf aan dat oma was gearriveerd. Ze stormde met een hoofd vol krulspelden het huis binnen en had haar blouse binnenstebuiten aan. ‘Ik ben zo snel mogelijk gekomen,’ verklaarde ze.

Zelfs de kat bleef niet achter. Mog kwam als een kanonskogel door het kattenluik en sprong mauwend op tafel, alsof hij oma wilde vragen of ze voor hem was gekomen.

De hele familie was compleet. Ze gingen aan de keukentafel zitten, met Imogen aan het hoofd. ‘Toe maar, Imogen,’ zei mam. ‘Laat eens zien wat je hebt gevonden.’

Imogen klapte de laptop open alsof ze de kooi van een wild beest van het slot haalde. Mam, oma en Mark bogen zich voorover. Marie bleef waar ze was.

Imogen wou dat ze niet zoveel koekjes had gegeten; ze was een beetje misselijk. Maar het was heel fijn dat haar familie haar serieus nam en dat niemand had gezegd dat ze weer eens iets verzon. Ze waren er allemaal en ze luisterden naar haar.

Ze zette de laptop aan en de foto verscheen. Daar waren Annesska’s blauwe ogen weer. Imogen draaide de computer een slag zodat iedereen het kon zien.

Marie liet een vreemd geluid ontsnappen. Oma zoog lucht naar binnen tussen haar tanden. De kat wreef met zijn kop langs de laptop en begon te spinnen.

‘Ze is het.’ Mark klemde zijn kaken op elkaar. ‘Dat is Annesska Mazanar.’

Mam schudde haar hoofd. ‘Ze ziet er zo... Zo...’

‘Waar laat ze haar haar doen?’ riep oma met een mengeling van afschuw en bewondering.

Marie drukte haar gezicht in mams zij. Een beetje kinderachtig, maar Imogen kon het haar niet kwalijk nemen. Ze wist wat Marie had moeten doorstaan. Annesska had haar ontvoerd en had haar gedwongen om naar haar pijpen te dansen.

‘Ik dacht dat ze in het buitenland woonde?’ Oma zette de krulspeld in haar pony wat steviger vast.